

AZ AKADÁLYOKAT LEGYŐZŐ SZAVAK

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2025. május 04.

Dicsőség Istennek! Készen álltok arra, hogy hallgassátok az Igét? Szeretném a mai napon folytatni azt a tanítást, amit elkezdtem pár héttel ezelőtt, ahhoz kapcsolódik, a szavak erejéről. A címe: *Az akadályokat legyőző szavak*. Ebben nem egyes szavakat fogsz hallani, hogy ezeket kell mondogatnod és akkor minden akadályt legyőzol, hanem ennél egy kicsit mélyebbre megyünk. Bár szerintem el fog hangozni egy-két olyan mondat is, amit soha az életben nem kellene kiejtened a szádon. El fog hangozni egy-két olyan mondat, amit, ha eddig mondtál is, ki kellene törölnöd a szótáradból és el fog hangozni egy-két olyan mondat, amit rendszeresen ki kellene jelentened hittel teljesen a szívedből. De nem csupán arról szeretnék beszélni, hogy milyen szavak jönnek ki a szádon és azoknak milyen ereje és milyen hatása van az életünkre, hanem arról a szívről, amelyből kijönnek ezek a szavak. Mert ha a szavak a számban csak szólnak belső tartalom, belső érték, belső látás és meggyőződés nélkül, akkor a zengő érchez, vagy pengő cimbalomhoz hasonlóak lehetnek. Üresek, mint ahogy a Korinthusi levélben Pál apostol a szeretetről mondja ezt.

Vannak drága testvéreink, akik nagyon jól megértették azt, hogy az életük kormánylapátja, irányítása az ő saját a szájukban, saját nyelvükben van és megtanulták kordában tartani a szájukat. Megcselekszik azt, amit a Példabeszédek Igéje mond, hogy amikor gonoszt gondoltál, akkor tedd a szádra a kezed és vannak drága testvérek, akik ezt nem tanulták meg és a szájukkal elárulják, hogy a szívük teljességében még van sok-sok munka, amit el kell végezni.

A szívünk, a szellemünk, ha Krisztusban vagyunk, újjászületett, az tökéletes. A lelkünk, amely a gondolkozásmódunk, az érzelmeink, az akaratumk, az pedig a régi élet szerint való ó természet szerint akar működni, mint ahogy működött az újjászületésünk előtt, vagy mint ahogy működik a világban. Hiábavalóságban, értéktelenségben és azon az úton, amely megromlott a bűnbeesés miatt. Amikor az ember újjászületik, akkor felébred benne ott belül valami, ami elkezd ellenkezni a lelkével. Mert addig, amíg az ember a világban él, addig a lelke és a szelleme egységben van, hisz a szelleme halott, a lelke, a gondolkozásmódja pedig világ szerinti és egységben van. De amikor az ember újjászületik, a szelleme életre kel, Isten előtt elkezd az ember élni, beköltözik az ember szellemébe a Szent Szellem, ott él az igazság, az öröm, a békesség, a teljesség már bennünk és a lelkünkkel szemben van egy élethosszig tartó feszültség, egy ellenállás. Mert a szellemünk most már mást akar, mint amit a lelkünk. Ez egy olyan feszültség, amit meg kell tanulni kezelni. Egy olyan dolog, amely lecsapódik elsősorban, vagy legalábbis az első 3-5-ben biztos benne van a számban, mert elkezd az ember, el akar kezdeni úgy beszélni, ahogy a szelleméből elő akar az jönni. De nem tud az ember a szelleméből szólni, ha csak nem tudja, hogy mit mond Isten Igéje és ahogyan ismerjük önmagunkat és ahogyan látjuk önmagunkat, ahogyan kialakul bennünk egy énkép a világban és ezt követően Krisztusban, hogy újjászülettünk, ez megjelenik a viselkedésünkben. Amilyen élete van az embernek a bensejében, a szívében. Ugye a szív a léleknek és a szellemnek az együttes meghatározása nagyon sok helyen a Bibliában. Tehát, ahogyan az ember önmagában, belül látja önmagát, ahogy az ember ott bent gondolkodik, ahogy az ember ott mélyen, igazából értékeli önmagát. Ahogy az ember ott a belsejében gondolkodik saját magáról, az meg fog jelenni a külsőségeiben, a viselkedésben, a szavakban, abban, hogy miket mond ki a száján. A saját énképünkre reagál a szám nagyon sokszor.

Tehát, amikor beszélünk, oda kell figyelniünk arra, hogy összhangban legyünk Isten Igéjével. Összhangban legyünk azzal, amit Ő mond rólunk, ami a szellemünkben már igazság és valóság, vagy pedig a régi élet szerint való ó természet és a világ rendje szerint beszélünk. Azokkal a félelmekkel, azokkal a gátlásokkal, azokat a hitetlenségekkel átítatott szavakat mondjuk ki, amelyek jellemzik az egész világot. Nincs nehezebb feladat, mint megváltoztatni a külső cselekvést anélkül, hogy belül az érzéseink megváltoznának. Nagyon sokszor erőfeszítést tesznek a keresztyének annak érdekében, hogy kimondjanak olyan dolgokat az Igével összhangban, amelyeket nem éreznek

valóságosnak. Nem érzik igaznak és ezért ez egy olyan feszültség az emberben, hogy hallunk egy tanítást, hogy valld meg, hogy Jézus sebeivel meggyógyultál! Valld meg, hogy áldott vagy a Krisztusban! Jelentsd ki az Isten igazságát, Isten Igéjét az életedre vonatkozóan és a jó keresztény persze kimondja ezt, de belül nem érzi úgy, hogy így lenne. Belül van egy zsigeri, egy gyökeres ellenállás ezzel kapcsolatban: nem érzem így, mert a régi élet szerint való természet és a tapasztalat, amit érzek a lelkemben, a tapasztalat, amit érzek a testemben, az mást mond. Mondjak egy olyan dolgot, amit nem érzek igaznak? És ez így nehéz.

Meg kell az embernek tanulnia azt, hogy az érzések, amik bennünk vannak megváltoztathatók. Nagyon jó, ha úgy tudjuk kimondani az Igét, úgy tudjuk megvallani az Isten igazságát a saját életünkre vonatkoztatva, hogy érezzük is annak az igazságtartalmát. Hadd mondjak egy példát! A szeretet, a megbecsülés, az elismerés szavait nagyon nehéz kimondani olyan embernek, akivel haragban vagy, akire neheztelsz, aki megbántott. Azokat a legkönnyebb szeretni? Nem. Miért? Mert úgy érzed, hogy amikor azt mondod neki, hogy én szeretlek téged, megbecsüllek téged, elismerlek téged, akkor érzed, hogy ez nem igaz. Azaz nem érzed úgy, hogy az igaz lenne. Amikor az Igét mondjuk ki, hogy én meggyógyultam Jézus sebeiben, kimondjuk, mert ezt tudjuk a fejünkben, meg ezt hallottuk a tanításban, meg ezt mondja az Ige, de nem érezzük úgy, hogy igaz lenne és ezért nem is működik ez a számunkra. Ezért a belső képet, nem jó a kifejezés, hogy érzés, tudom, ez félrevezeti az embert, de a belső érzést meg kell változtatni. A belső képet, a belső látást is meg lehet változtatni, sőt az érzések ellenére is ki lehet jelenteni az igazságot, mert az igazság felette áll az érzéseinknek. Ez keresztény életvezetési alapvetés, hogy nem az érzéseink alapján hozunk súlyos döntéseket és nem az érzéseink alapján jelentjük ki az igazságot magunkról. Az érzéseid vezethetnek egy étteremben, hogy mit akarsz ebédelni, vagy vacsorázni, ami jólesik, amit úgy érzel, hogy a testednek kedves és jó, de hogy milyen munkahelyet válasszál, kivel kösd össze az életedet és lehetne sorolni a kardinális dolgokat, azokkal kapcsolatban ne az érzések legyenek döntőek, hacsak nem összhangban vannak azzal, amit Isten Igéje mond.

Van úgy, hogy a Szellem vezetése megegyezik az érzéseinkkel, de ez nem törvényszerű és nem mindig van így. Van úgy, hogy amivel kapcsolatban békességed van a lelked szintjén, amivel kapcsolatban jó érzésed van a lelked szintjén, tehát a saját magad humán érzése szintjén, az Isten terve, Isten akarata, mert jól gondolkozol azzal a dologgal kapcsolatban és van úgy, hogy bizonyos helyzetekkel kapcsolatban nem jó érzésed van a magad szintjén, mégis az Isten akarata. Egy példát hadd mondjak! Valakivel haragban vagy, nem érzed úgy, hogy oda kéne menni bocsánatot kérni, de Isten Igéje azt mondja, hogy békélj meg a testvéreddel és az érzéseid ellenére cselekedd azt, amit a szellemedből elő tudsz hozni. Tehát, mielőtt rátérnénk a szavak súlyára és azokra a kardinális alapigazságokra, amelyek az életünket irányítják, tudnod kell és látnod kell, hogy vannak szavak, amiket meg kell tanulnod úgy kimondani, hogy közben magadévá teszed a belsőben azt, amit mondasz.

Minden vasárnap van erre lehetőség itt a gyülekezetben egy órán keresztül, amikor a dicsőítésben részt veszel, mert akkor kimondod Isten Igéjét, azonosulsz vele, de lehet énekelni, dicsőíteni úgy is, hogy közben nem vagy egy azzal, amit kimondasz a szádon. Ezért lehet ez unalmas, meg fárasztó, meg a múlt héten is ezt énekeltük és mikor lesz már más dal és egyébként is az agyam máshol jár és mondom és énekelek, de nincs benne a bensőd, hogy érted és tudod azt, hogy mit mondasz ki a szádon és mit énekelsz.

Azonban amikor összhangba kerülsz az Igével, mert az Igét énekeljük, vagy az Igével összhangban énekelünk, amikor összpontosítasz arra, amit mondasz éneklés közben, akkor megelevenedik a bensőd és erővel lesz teljes és a dicsőítésből el tudsz jutni az imádatba. Az imádókat keresi Isten, nem a dicsőítőket. Mert az, hogy éneklünk, meg tapsolunk, meg dicsőítünk az nagyon szép és jó dolog és ez az ajtó, a belépés Isten jelenlétébe, de amikor igazán egyé válsz azzal, amit mondasz és az agyad nem máshol jár, hanem a szíved teljességéből éneklek azokat a sokszor nagyon egyszerű szövegű dalokat, akkor a harminc éves, unásig ismételt és csontig lerágott dal is olyan erőt tud képviselni az életedben, hogy azt mondod: „Ilyet még sosem éreztem!” Ez a különbség dicsőítés és dicsőítés között

és gyülekezeti alkalom és gyülekezeti alkalom között, hogy a jelenlévők, akik itt vagyunk, mi, milyen szívvel énekeljük azokat a szavakat. Egy vallásos szokásként elénekeljük az Ave Maria-t – egyébként nagyon szép és nagyon sok Ave Maria dal van, ami betűről betűre Isten Igéje. Nem szoktuk ezt énekelni, nem is tudom, hogy jött ez ide, de bármelyik dalt lehet szívből énekelni és lehet úgy is, hogy „éneklek, mert ez van most itt ebben az egy órában.”. Érezd, tudd, lásd meg, hogy van különbség abban, hogyan mondod ki a szavakat!

Tovább lépve, rám is igaz, hogy amikor beszélek, a szívemből beszélek-e, vagy egy megtanult, vagy egy könyvből olvasott, vagy mástól átemelt tanítást mondok el. Különbség van a kettő között és nem rossz az, hogyha másnak a bölcsességét elmondom nektek és abból épülünk mindannyian, de a te szavaid is a hétköznapijaidban, a hétvégéiden, az egész életedben nagyon sokszor felületesek és nagyon sokszor pedig szívből jövőek. Amikor igazán szívből jövően beszélünk, annak olyannak kell lennie, amely át van itatva az Igével. Lehetséges az is, hogy a keserűség, a félelem, a kilátástalanság és a szomorúság érzései a szívedben eluralkodtak és ennek a teljességéből beszéled a hitetlenséget. Szíved teljességéből beszéled a kilátástalanságot. Lehetséges úgy beszélni, hogy nagyozunk meg eltűzünk dolgokat és puffogatunk közhelyeket, szólásmondásokat és nem gondolunk bele abba, hogy ez úgy van és hála Istennek, hogy nem minden teljesedik be az életünkben abból, amit kimondtunk a szánkkal. Talán már mondtad párszor azt, hogy „megbolondulok ettől a gyerektől!”, vagy „megőrjít engem a szomszédom!”. Lehet, hogy néhányan már félúton vagytok efelé, de nem kellene ilyen szavakat mondanunk sohasem, még akkor sem, ha éppen aktuálisan úgy érzed, mert nem őrijtó a gyermeked és a szomszédod sem olyan rossz, mert van annál rosszabb. „Miért tartsak értékesnek egy házsártos embert?” – kérdezheted. „Miért tartsak értékesnek egy hazudozó embert? Miért mondjak neki bármi jót is? Miért bocsássak meg neki? Igazságtalan dolog megbocsátani annak, aki engem megsértett, megbántott. Az igazság az én oldalamon van és az lenne a jogos következmény, hogy büntetést kap és én elégtételt kapok, nem pedig azt, hogy annak a másiknak ingyen, kegyelemből, ajándékba megbocsátok és odaadom neki az elengedést és a felszabadítást.”

Voltál-e már így? Nagyon sok ember nem érdemli meg a kegyelmet, de ugye tudod nagyon jól, hogy Jézus Krisztusban mi mindannyian kegyelmet kaptunk úgy, hogy egyikünk sem érdemelte azt meg. Újra és újra és újra elrontottuk, újra és újra és újra hibáztunk és mégis, a mai napon is kegyelmet adott nekünk az Isten. Látja a szívünket és azt is, hogy megbocsátunk és kegyelmet adunk a másiknak, de az nem jelenti azt, hogy meg is kell benne bízunk, hogy a közösség és a kapcsolat vele az úgy áll helyre, mint előtte. Ez nem feltétlenül van így, de a szívben lévő megbocsátás és elengedés egy parancs az Újszövetségben. Az, hogy szeretetben járjunk, ne tartsunk haragot, erre vagyunk elhívva, ez az egyik alapvetése a keresztyén életünknek. Amikor úgy állunk valakivel szemben, vagy valaki előtt, hogy nem érdemli meg, akkor tudjuk az előbb említetteket jól alkalmazni és megtenni, amikor megismerjük azt, hogy mi mit kaptunk Őbenne, Krisztusban.

Amikor Isten Igéjét kijelentjük, azt is nagyon sokszor nem igazán érezzük igaznak. Nem igazán érezzük áldottnak magunkat időnként. Nem igazán érezzük szeretettnak, vagy nem igazán érezzük gyógyultnak magunkat, de meg kell változtatni azt a belső látást, azt a belső képet, azt a belső érzést, amely bennünk van, mert az igazság mindenképpen felett áll, akkor is, ha nem úgy érzed. Ez nem megy egyik napról a másikra. Minél jobban megváltoztatod a belső képet és minél inkább összhangban leszel az Igével, annál inkább tudsz erőteljes, hittel teljes szavakat kijelenteni. Néha van úgy és nem mondom, hogy ez nem igazság, hogy el kell kezdenünk kimondani, magunkra erőltetve, a testünket alávetésben tartva kimondani olyan dolgokat, amiket nem igazán értünk ott belül, ezzel elősegítve azt, hogy értsük, amit mondunk az Ige alapján, de alapvetően az elsődleges út először az, hogy hiszünk és utána szólunk, nem pedig fordítva. Nem baj, ha fordítva van és ne érezze magát senki se kárhozható amiatt, hogy mondja az imakönyvből az imádságokat és nem száz százalékig ért vele egyet a szívében. Ehhez idő kell. El kell ültetni a magot, azt öntözni, gondozni kell és fel fog nőni, de ennek egy tudatos dolognak kell lennie benned, nem pedig egy mechanikus cselekedetnek. Nem egy varázsigé az ima, nem amulettként kell tekinteni az imádságra, hogy „én ezt kimondom és ez az én részem, ezt megtettem.”.

Nem! A te részed, amivel foglalkoznod kell, amit igazán kézbe kell vened, az a szíved, a bensőd, hogy ott legyen változás. Mert ha ott megtörténik a pozitív, jó változás, úgyis ki fogod mondani a jót. Jézus maga mondta, hogy a szívnek teljességéből szól a száj és azt is mondta, hogy a szív teljességéből ismertetik az ember igaznak, vagy hamisnak. Az ember elfedheti a szívét különböző képmutató szavakkal, képmutató cselekedetekkel, képmutató kijelentésekkel, de Isten előtt a szívünket nem tudjuk elrejteni. Amikor jön majd egy hirtelen stresszhelyzet, vagy amikor jön egy hosszantartó nyomás, amikor az élet súlya megnyom téged, akkor úgyis ki fog belőled jönni az, ami mélyen benned van és meglátszik, hogy ezt mennyire hiszed. Ezért a legfontosabb dolog, amire figyelni kell keresztényként, hogy a bensőnk legyen összhangban az Igével, ott legyen kijelentés, ott legyen összhang az Igével.

Sokszor úgy látjuk magunkat és úgy érezzük magunkat, ahogy mások látnak minket és ahogy mások beszélnek rólunk. Ez az énkép alapvetően meghatározhatja a viselkedésünket. Ez az énkép a kiindulópontja nagyon sok dologhoz való hozzáállásunknak. Ez az énkép kijelöli azokat a határokat, határvonalakat, ameddig el tudunk jutni, ameddig el tudunk menni. Ezt elmondom még egyszer, mert ebben nagyon nagy igazság van. Az az énkép, az a bibliai értelemben vett önbizalom, nem az embernek a saját képességeibe vetett bizalma, hanem a Krisztusban való bizalom. Az, hogy Őbenne vagyunk magabiztosak, ez meghatározza azt, hogy meddig tud az ember elmenni. Addig tudsz elmenni az életben, addig tudsz növekedni, addig tudsz fejlődni, ameddig a bensőd elenged téged, ameddig az a kép ki tud tágulni benned és ameddig a szavaiddal ezt valóságba tudod hozni. Nem tudsz messzebbre menni, nem tudsz gazdagabb lenni, nem tudsz egészségesebb lenni, nem tudsz boldogabb lenni, mint ahogy a szavaiddal azt lehetővé teszed a magad számára. A szavaid tartályok, a szavaid edények, amik hordozzák mindazt, ami a szívedben van.

Ezért nagyon oda kell figyelni arra, hogy mit mond ki az ember a száján, mert a szavak árulkodnak is és a szavak egy pecsétet nyomnak arra, hogy „igen, ez vagyok én!”. De amikor megismerjük az igazságot, hogy kik vagyunk mi Krisztusban és azzal összhangban kezdünk beszélni, akkor elkezdnek azok valóságba jönni. Elkezdnek azok manifesztálódni és kézzel foghatóvá válni, úgyhogy muszáj tanulni, fejlődni és odafigyelni arra, hogy mi jön ki a szánkon, mert ha ezt nem tesszük meg, akkor, ahogy a legutóbbi alkalommal elhangzott az Ige, az egész istentiszteletünk hiábavalóvá lesz, ha nem fékezzük meg a nyelvünket, nem fékezzük meg a szánkat. Nem arról van szó, hogy Isten egy pálcával a kezében nézi azt, hogy mi jön ki a szádon, aztán ha valami rossz, hitetlen dolgot mondtál, akkor oda-csap rád. Egyáltalán nem egy csapkodós fajta Istenünk van. Ő egy simogató, szerető, kegyelemmel teljes, irgalmas Isten. Ő azt mondta, hogy: „Figyelj! Odaadtam neked a szellemi alapelvet, ami működik a számodra. Működtesd! A saját Szellememből adok neked, aki segít neked. Működtesd! Mindent odaadtam neked.” Olyan ez, mint a terített asztal előtted, minden ott van, ehetsz róla bármit. Bármit magadhoz vehetsz belőle, de neked kell kinyúlnod és a hiteddel ezt megragadnod és neked kell alkalmaznod, mert senki nem fog helyetted helyesen beszélni. Mint ahogy senki nem képes arra, hogy helyetted jól gondolkodjon, senki nem képes arra, hogy helyetted jól cselekedjen. Nekünk kell ezt megtenni.

A belső énkép olyan, mint egy útleveél. Elvisz téged oda, ahova szeretnél eljutni és a szavak segítenek ebben, hogy ezek valóságba jöjjenek. Így működik a hit egy szellemi törvény szerint. A szavaid megvalósítják azt, ami belül képként jelen van az életedben. Ha van egy jó jövőképed, ha van egy pozitív jövőképed saját magadról, az a jó, ha ez tökéletes összhangban van Isten Igéjével, akkor ezt hittel teljesen kimondva el tudsz oda jutni. Ha egy negatív, rossz kép van benned, ha egy negatív, rossz érzések, gondolatok és a világ szerinti gondolkozásmód, az ugyanezen az elven működik és működik mindenkinek. Mindenki számára működik.

Nem tudom, ha az idősebb generáció még emlékszik rá, még a szocializmusban volt, a hetvenes, nyolcvanas években. Volt útlevele a magyaroknak, amit piros útlevelel hívtak. Én akkor még nagyon kicsi gyerek voltam, nekem sem volt, meg a családban senkinek sem. Ez a piros útleveél el tudott téged vinni, illetve hát lehetőséget adott a számodra, hogy eljuss oda, azokba az úgynevezett baráti országokba, amelyek hasonlóképpen szocialista országok voltak, mint ahogy Magyarország

is. A keleti régió, a keleti blokk. Nagyon-nagyon kevés embernek volt kék útlevéle. Nem tudom, tudod-e, hogy mi a kék útlevél? A kék útlevél az volt, hogy mehetél gyakorlatilag bárhova. Kinek volt ilyen? Nagyon magas vezető beosztású politikusoknak, egy-két művésznek és élsportolóknak, akik mondjuk ezzel az útlevéllel utazhattak olimpiára.

Egyébként nem lehetett külföldre menni, nem úgy volt, mint most. Most, ha gondolsz egyet és van rá pénzed, este kitalálsz, hogy te a tengerben szeretnél fürödni, kikeresed este a repülőjegyet, be is fizeted, másnap reggel felszállsz a gépre és következő délből búvárleckét veszel a tengerparton.

De pár tíz évvel ezelőtt ez nem így volt. A határon szögesdrót volt és nem lehetett átlépni. Ezért sokan, akik egy nemzetközi versenyre mehettek, egy kulturális, vagy sporteseményre és megadatott nekik, hogy a vasfüggönyön túl tudjanak menni, azok éltek a lehetőséggel és nem jöttek vissza. De egyébként nem lehetett menni, csak szökéssel. Most neked van egy kék útlevél ott bent, amivel bárhova el tudsz jutni. Most a te számodra lehetőség van, hogy amit megálmodsz – ezt értsétek jól és mindjárt kifejttem, hogy mire gondolok – oda eljussál. Ahova vágyakozol, oda el tudsz jutni.

Nem azt mondom, hogy bármilyen vágy, bármilyen kép, vagy bármilyen óhaj valóságba jöhet számodra, amit csak kigondolsz, mert nem erről beszélünk. Nem az okkultizmusról, nem az agykontrollról, nem az ezoterikus butaságokról beszélek, hanem arról, hogy bármi, amit Isten oda beléd helyezett - és hidd el, hogy az több, mint amit te el tudsz képzelni a saját elmédből -, amit oda beléd helyezett, oda el tudsz jutni úgy, hogy nincs autód, nincs magánrepülőgéped és nincs pénzed, hogy kimenjél, de ott az a belső kép, útlevél képessé tesz téged arra, mert mindent Ő fizetett, hogy eljuss oda. Hogy eljuss a magas helyre, a tágas térre és arra a helyre, ahol repülsz szabadon és nagyon nagy a perspektíva. Ez ott van benned, de a szád egy gát lehet, egy zárt ajtó. Ha nem ezzel összhangban beszélsz, akkor nem engednek át a határon. Meg kell tanulni ezt a belső képet építeni, meg kell látni azt, hogy mindig van lehetőség arra, hogy a határvonalainkat szélesítsük. Mint ahogyan az Ószövetségben elhangzott a kijelentés, hogy a sátorod szögeit, a köteleit tedd egyre kijebbe, hogy egyre nagyobb dolgokat tudjál birtokba venni, mint ahogy a zsidóknak azt mondta Isten az ígéret földjén és Józsuének, hogy vegyétek birtokba azt a földet és minden hely, amelyet a lábatok talpa érint, azt néktek adja az Úr. Ugyanígy birtokba kell venni a fejlődésben, a növekedésben, a boldogságban, az egészségben nagyon-nagyon sok mindent. Vedd birtokba! Ez a mi feladatunk.

És ebben egy eszköz az a lyuk, ami ott van az orrod alatt, a szád. A szád, ami értelemszerűen arra utal, amit beszélsz, amit kimondasz. A nyelved egy eszköz arra, hogy elérj oda, ahova el szeretnél jutni. A pozitív szavak, a hit szavai. A belső hit nélkül nem elegendőek csak üresen a szavak. Ezért nem működik nagyon sok ember számára az Igék gépies mondogatása és megvallása, mert nincs mögötte, nincs mélyen benne a belső hit, mert úgy is kell gondolkodni, mint ahogy az Ige gondolkodik!

Ezt így még soha nem fogalmaztam meg magamnak talán, csak tegnap, hogy úgy kell gondolkodnom, ahogy az Ige gondolkodik. Az Igének is van gondolkozásmódja. Az Ige maga Jézus. Jézus a testté lett Ige. Ahogy Istennek van egy gondolkozásmódja, az Igének is van egy gondolatmenete, egy gondolkozásmódja és nekem ezt át kell vennem, ez az első és utána pedig kimondjuk. A 2Korinthus 4,13. Pál apostol szavai ezek. Nagyon jó lenne, ha az egész fejezetet át tudnánk olvasni, de erre most nincs idő. Javaslom, hogy nézzétek át, hogy milyen szövegkörnyezetben van ez. Itt különféle megpróbáltatásokról beszél és szól és arról, hogy mindennek ellenére tette azt, amit tett. Idézet a 116. zsoltárból egyébként.

2Korinthus 4,13.

13. Mivel pedig a hitnek bennünk is ugyanaz a szelleme van, amint meg van írva: Hittem és azért szóltam; hiszünk mi is, és azért szólunk;

Pál arra mutat rá, hogy a hite arra készítette őt, hogy beszéljen. A hite arra készítette őt, hogy kimondjon valamit. A hite arra sarkallta, hogy beszéljen. A hit nem marad csendben. A hit beszél. A hit nem némul el. Ha valódi erőteljes hited van, akkor azt kimondod. Csak az a probléma sokszor sajnos, hogy a félelem is egyfajta hit és lehet hinni rossz és helytelen dolgokban is és azt is kimondjuk és akkor azt kezdjük el megélni és valóságba hozni.

Vannak kifejezések, amiket törölni kellene a szótárunkból. Az olyan kifejezések, amelyek át vannak itatva a hitetlenséggel, a kétségekkel, ezeket azért kellene elhagyni, mert amikor ezeket mondjuk és ez alapján beszélünk, akkor egyszerűen csak erősítjük és megerősítjük azt magunkban. „Képtelen vagyok erre, képtelen vagyok arra.” Soha nem kellene így beszélni. „Én ezt nem engedhetem meg magamnak, én ezt nem vehetem meg.” Lehet, hogy ez a valóságos kézzelfogható anyagi helyzeted, de soha nem kellene megerősíteni a szegénységet. „Olyan beteg vagyok, olyan rosszul érzem magam.” Lehetséges, hogy ez így van a testedben, de nem mondja az Ige azt, hogy ezt sulykold magadba, hogy minél rosszabbul legyél.

Nem kell letagadni és nem arról van szó, hogy mindenáron beszélj az érzéseiddel ellentétesen, mert ha elmész egy vizsgálatra, ott el kell mondanod, hogy milyen tüneteid vannak és ezzel semmi gond nincsen. De az, hogy érzünk valamit, vagy, hogy hisszük azt, hogy ez az érzés a miénk, az két különböző dolog. Az, hogy az embernek vannak érzése a derekában, a fejében, a szemében, a lábában, lelkében, az egy dolog. Egy szélsőségre esett át Krisztus Teste, inkább úgy mondom, hogy a mi Gyülekezetünknek egy része egy időben, amikor tilos volt kimondani azt, hogy hogy érzem magam és, hogy nem mondhatom el a lelki érzéseimet sem.

Ez egy borzasztó rossz dolog, ha nem fejezhetjük ki az érzelmeinket. Jézus is kifejezte az érzelmeit, de nem ez határozhat meg minket. Az, hogy valaki esetleg megbánt, akkor oda állhatok elé és mondhatom neki azt, hogy a szavaid megsértettek engem, az érzelmeim felháborodtak és nem jól érzem magam most amiatt, ahogy viselkedtél velem. Ezt megtehetjük egymással.

Lehet, hogy a másik nem is tud róla, hogy megbántott, vagy megsértett, de nem ebben élem az életemet, hogy olyan megbántott vagyok, olyan sértett vagyok, olyan szerencsétlen vagyok és, hogy azért mondom ezt, hogy érezzetek velem együtt és sajnáljatok és együtt legyünk az önsajnálatban. Nem, nem, nem erről van szó, hanem arról, hogy tudnunk kell különbséget tenni aközött, hogy miben hiszünk és, hogy mik az érzéseink.

Amikor az ember azt hiszi, hogy az a hit, hogy letagadjuk az érzéseinket, akkor szembesül azzal, hogy ez egy bolond dolog és a Biblia erről sehol nem tanít. Nem kell letagadnunk az érzelmeinket! Uralnunk kell őket, kezelnünk kell őket, meg kell őket ragadnunk, alávetésben kell tartanunk, hogyha kell, meg kell fegyelmeznünk az érzelmeinket, szólni kell az érzelmeinkhez, hogy engedelmeskedjenek az Igének és engedelmeskedjenek a szellemünknek, hogy ne az érzelmeink uralkodjanak rajtunk, hanem mi uralkodjunk az érzelmeinken. Ez két különböző dolog.

Kicsit olyan ez, mint amikor azt mondja valaki: ááá, nem haragudtam meg rád, dehogy! Nem vagyok sértett. Mondok valamit, közben nem úgy érzem. Idő kell sokszor, tudom, hogy az érzelmek lecsendesedjenek és ezt tanulni kell újra és újra és a szavak a segítenek ebben, de ha állandóan arról beszélünk, hogy nekem milyen rossz és, hogy fáj és én képtelen vagyok és nem hiszem, hogy ez lehetséges, nem hiszem, hogy én erre képes vagyok, különben sincs nekem erre időm, hogy ezzel foglalkozzak meg erre odafigyeljek. Bibliát olvasni sincs időm, semmire nincs időm, lehetetlenség, hogy nekem ilyenem lesz, vagy olyanom lesz! Nekem ilyen autóm, ilyen házam sosem lesz. Miért mondja ezt az ember? Mert ebben van a hite, mert ezt hiszi, mert a szív teljességéből szól és ha látsz valamit, amiről úgy érzed, hogy neked ilyen sose lesz, akkor legalább ne mondd ki a szádon, hogy el tudjon benned a kép burjánzani, vagy legalább kicsírázni, hogy valamikor eljuthatsz oda.

De ha a szavaiddal kijelented, hogy nem, akkor egy falat húztál magad elé és nem tudod átlépni a saját szavaidat, nem tudod átlépni a saját hitedet, nem tudsz messzebb eljutni, mint az a kép, ami benned él. Ezért, ha nem tudsz jót mondani, akkor inkább ne mondj semmit! Vagy mondd azt, ha látsz egy jó autót az autókereskedésnél és nincs rá pénzed, hogy visszajövök érted! Meg a télikabáttra meg a cipőre meg nem tudom mire. Ezt nem vallhatod meg a másik férjével, feleségével kapcsolatban, mert vannak korlátok, mert itt is vannak szélsőségek, ahova eljutottak emberek, azt gondolván, hogy ők bármiben hihetnek, bármilyen vágyukat kiterjeszthetik bármire és akkor hitben megvallom és meglesz nekem. Hát én nem leszek meg neked férjként, te nem leszel meg nekem feleségként és a másik sem, mert már elkelttem, elkeltünk, ez most már így marad örökre. Ugyhogy verd ki a fejedből ezt az ostoba gondolatot! Hihetsz te abban, hogy te leszel az Egyesült Államok

elnöke meg abban, hogy a Marsra fogsz majd utazni, mert annak nagyobb valószínűsége van, mint az előbbieknél egyébként. Mondd inkább azt, hogy képes vagyok rá, mert Isten velem van. Azzal kapcsolatban amire Ő hívott el, amit az Ige mond rólad, mondd azt, hogy ez lehetséges a számomra. Nem értem, nem érzem, nem tudom, hogy hogyan, de lehetséges, mert tudok benne hinni, mert Ő általa képes vagyok rá és meg fogom tudni tenni azt, amire Ő elhívott és hiszem azt, hogy minden lehetséges annak, aki hisz. Hiszem ezt. Nem érzem, nem látom, nincs meg rá a képességem, nincs meg rá a pénzem, nincsenek meg a talentumaim, de ha Isten arra hívott el, oda hívott el, akkor rajtam ne múljon, hogy Ő engem oda elvigyen! A szavaimmal nem fogok ellene mondani Istennek!

A legnagyobb csatákat az ember nem a külső tényezők, a külső körülmények ellen vívja, hanem magában a belső emberben, az érzéseivel, a gondolataival, az érvrendszerével, ahogy gondolkodik. A nagy csaták itt vannak, nem a sátánnal meg a szellemi fejedelemségekkel, azok legyőzött ellenségek.

A szellemi fegyverzetben az Ige szerint az egyetlen, ami támadó fegyver, az Ige, az a szádban van. Minden egyéb más fegyverzet védelmi funkciót tölt be. A fegyver a kezében, a szádban van. Mint, ahogy a Jelenések könyve mondja érdekes szemléltető módon, amikor Jézus megjelenik és kétélű éles kard jön ki a szájából. Ez egy kép és ez az Ige, ami ide-oda tud hasítani, vágni. Ami annyira valószínű, hogy még saját magadat is meg tudod vele vágni. Rendkívüli segítség a számunkra az egész életünkben és az egész életvitelünkben az, ha megértjük a kimondott szavaink erejét. Mert ez a boldogságunknak, a kilátásainknak, a jövőképünknek a megváltoztatását képes előhozni, ha megváltoztatjuk a szavainkat, ha megváltoztatjuk azt, ahogy beszélünk, ahogy gondolkozunk dolgokról és ahogy összhangban kezdünk azokról beszélni.

Jakab apostol a lebelében a 3. fejezetben egy hosszú igesort szentel ennek a boncolgatására. Tudom, hogy nagyon sokat használt igesorok és sokat olvastad és hallottad, de szeretnék erről beszélni ma, mert nem biztos, hogy mindent értünk. Szeretném, ha én ebből többet tudnék és értenék és szeretném, ha ti is velem együtt fejlődnétek ebben. A fejezet első két verse, amiről úgy gondolnánk, hogy igazából nem innen kezdődik a súlyos része a dolognak, hanem a hármas verstől, de mind az egyes, kettes fejezetben, mind pedig a következő fejezetekben is beszél a szavak erejéről. Most ezt felolvasom, mert van itt egy érdekes gondolat, amit szeretnék elmondani.

Jakab 3,1–2.

1. Atyámfiak, ne legyetek sokan tanítók, hiszen tudjátok, hogy súlyosabb ítéletben lesz részünk.

2. Mert mindnyájan sok dologban vétkezünk. Ha valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember, képes az egész testét is megzabolázni.

Azért mégiscsak van itt egy súlypont, nem? Ne akarjatok sokan azok lenni, akik sokat beszélnek. Talán azért is van itt ez az igevers, akik beszélnek, akik Igét hirdetnek, mert egy ilyen alkalmon én is most többet beszélek, mint te. Lehet, hogy te is beszélsz magadban és jó, hogy azt nem hallom, de én most itt sokat beszélek és a beszédünk, a szavaink alapján lesz egy számonkérés. Nem ostromcsapkodós, gerendával hátbavágós, de beszél erről Jézus.

Aztán azt mondja a 2. versben, hogy mert mindnyájan sok dologban vétkezünk. Tehát úgy kezdi itt Pál, hogy ne legyetek sokan tanítók, hogy ti ne legyetek sokan tanítók és utána meg magára vonatkoztatva mondja azt, hogy súlyosabb ítéletben lesz részünk. Utána már úgy beszél, hogy saját maga is benne van és úgy folytatja, hogy mindnyájan, azaz mi, sok dologban vétkezünk.

Ha valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember, képes az egész testét is megzabolázni. Ha valaki a szavaiban, ha valaki a beszédében nem vétkezik, képes az egész testét kordában tartani. Itt értelemszerűen a test indítékaira, a test gondolkodásmódjára utal, nem csupán a fizikai hústestre. Bár azt is kordában kell tartani, mert szeret kicsapongó lenni, de azt mondja, hogy a szavaiddal, beszédeddal uralkodni tudsz a saját testeden. Úgy is mondhatnám, hogy a szavaiddal, a beszédeddal, uralkodni tudsz a saját érzéseiden, a saját lelkeseden, a saját gondolkodásmódodon, a saját mentalitásodon, hogy azt csinálja, amit te akarsz.

Itt nem csupán a fizikai hústestre utal.

Hoz egy nagyon jó példát, ami nagyon szemléletes.

Jakab 3,3-5.

3. Ímé, a lovaknak szájába zablát vetünk, hogy engedelmeskedjenek nekünk, és az egész testüket irányít hatjuk.

Ugyanez a példa, egy kis zablával a szájban az egész nagy testet, a négy, vagy ötszáz kilós állatot irányítani lehet. Irányítani! Ha szeretnéd saját magadat irányítani – furcsa ez a kifejezés –, akkor azt a száddal tudod megtenni. A beszéddel, a szavaiddal, ahogy beszélsz.

4. Vagy nézd a hajókat, noha mily nagyok, és még ha erős szelek hajtják is őket, mindazáltal a kis kormányrúd oda irányítja, ahová a kormányos szándéka akarja.

5. Így a nyelv is kicsiny tag, de nagy dolgokkal dicsekszik. Ímé, csekély tűz mily nagy erdőt felgyújt!

Szavainkkal vagy Isten legjobb terve felé fordítjuk az életünket, vagy a saját erőfeszítéseink felé. Szavainkkal vagy odahajtjuk magunkat Isten tökéletes elképzelése, látása felé, vagy pedig abba az irányba, hogy én mire vagyok képes, én mit tudok előmozdítani, én milyen módon tudok gesztenyét magamnak kikaparni, én hogyan tudok boldogulni az életben, én mit tudok megtenni.

Hosszú évek reménytelensége után is lehet változás az ember életében, ha megváltoztatja a szavait. Egy hosszú éveken át tartó, kilátástalan, reménytelen, meddő élet is megváltozhat, ha megváltoztatod a szavaidat. A boldogtalanság, a pénztelenség, az érzelmi viharok, a családi állapotok, a munkanélküliség, minden meg tud változni, ha az ember a szavait megváltoztatja. Legyőzheted a csüggedést és előre tudsz haladni, ha az előrehaladás szavait mondod ki. A reménytelenség legyőzhető, ha a reménység szavait mondod ki. A kilátástalanság legyőzhető, ha nem a kilátástalanság szavaival összhangban beszélsz, hanem azokkal a lehetőségekkel összhangban, amik Krisztusban vannak. Megfordítható, megváltoztatható bármi szavak által. El lehet irányítani egy nagy állatot egy kis zablával és egy óriási nagy hajót is egy kis kormánylapáttal. Az egész életed folyása a szádon múlik. Az egész testünkhöz képest mindenkinél az arányok hasonlóak. Valakinek kisebb a szája, valakinek kicsit nagyobb, de az arányok hasonlóak. A fejednek egy kis részében van.

Persze, ez egy fizikai kép, mert a szánkat leginkább evésre, ivásra használjuk, de a szó, ami kijön rajta, az egész életünket irányítja, meghatározza. Legyőzhető bármi. A láthatók alapján bárki tud beszélni, de a láthatatlanok alapján csak azok, akik hisznek benne. Ismétlem és mondom még egyszer, a szavaiddal nem tudsz bármit létrehozni, amit elképzelsz, vagy elgondolsz. Az a varázslás kategória, az egy démonikus dolog, hogy bármit, amit kimondasz, amit elképzelsz, azt végrehajtasz. Azt mondom, hogy ha Isten Igéjével összhangban beszélünk, akkor a körülmények, a helyzetek, az érzések nem fogják felülmúlni az Ő igazságát. Az élethelyzetek, azok a dolgok, amik körülöttünk vannak, amik működnek itt körülöttünk, nem fogják felülmúlni Isten szeretetét, békességét, az Ő reménnyel teljes jövőképét. Ha Isten Igéjét szóljuk, akkor képes felszabadulni az Ő ereje.

Ha szóljuk Isten beszédét, akkor az Ő ereje szabadul fel, pontosan ugyanúgy, mint a teremtnél. Ugyanez a szellemi alapelv működik bennünk, mint ami Istenben működik. Az Ő képére lettünk teremtvé, Ő is így szabadítja fel a hitét, Ő is így árasztja ki a hitét. Belül tud, érez, gondol, lát valamit, hitet fektet bele és azt kimondja. Amikor azt mondta, hogy legyen föld, legyen világosság, legyenek maghozó állatok és növények, akkor meglett.

Az alapelv, a szellemi működési elv hasonló. Amit te meg tudsz tenni a saját életedben az, hogy kijelented, hogy legyen gyógyulás a testemben! Legyen gyarapodás az életemben! Legyen békesség a családomban! Legyen! Legyen! Ez az egyik legszebb szó a magyar nyelvben, hogy legyen ez, legyen az. Sokszor, amikor a fájdalmat mondjuk ki, a csalódottságunkat, a keserőséget, akkor azzal azt erősítjük meg. Minden egyes szóban megvan a lehetőség, hogy önmagát beteljesítő prófécia legyen. Legyen gyarapodás, legyen fejlődés, legyen túláradás, legyen békesség, legyen türelem! Ez legyen az én életemben, a Jézus nevében! Ezt hiszem, ezt látom, ezt vallom meg.

Ehelyett az emberek mit mondanak? Ó, olyan szerencsétlen vagyok! Nekem semmi nem jön össze. Miért, nekem minden összejön? Miért, Jézusnak minden összejött? Nem minden történt úgy, ahogy Jézus akarta. Nem tudom, hogy tudod-e. Volt, amikor meggyógyított valakit és azt mondta,

hogy ne menj oda be és ne mondd el nekik! Aztán mit csinált az az illető? Elment és elmondta. A nagy tömeg meg jött Jézushoz és Jézusnak át kellett alakítania a napirendjét. Nem mondta azt, hogy mi a csudának gyógyítottalak téged meg, ráért volna majd a feltámadás után, hogy meggyógyulj, nem hoztál volna engem ilyen kellemetlen helyzetbe! Ez a rész benne van a Bibliában. Mármint nem az, hogy Jézus ezt mondta, nem, hanem kezelte a helyzetet. Soha nem panaszkodott, soha nem nyafogott, soha nem zúgolódott. Egyik legnagyobb kísértés, ami ér minket az életben, hogy elkezdjük megvallani azt, hogy éppen aktuálisan hogyan érezzük magunkat és elkezdünk úgy beszélni, ahogy az öt érzékszerv alapján azt érezzük, látjuk, vagy gondoljuk.

Tudnunk kell szólni a hegyünkhöz, tudnunk kell szólni a Góliátunkhoz. Tudnunk kell szólni az igazságot szeretetben. Tudnunk kell szólni a megbocsátás szavait. Tudni kell szólni a bocsánatkérés szavait, tudni kell szólni a békességet, a bölcsességet és tudni kell időnként befogni a szánkat és nem szólni semmit. Néha ez a legnehezebb. A szavak tartályok, amelyek hordozzák azt a hitet, amivel használjuk őket, ezért erőteljeseek. A Máté 12-ben a 36. vers azt mondja.

Máté 12,36.

36. De mondom néktek: Minden hivalkodó beszédért, amit beszélnek az emberek, számot adnak majd az ítélet napján.

Vajon Isten elfogadja majd a kifogásunkat, amikor azt mondjuk neki, hogy én nem így gondoltam, nem ezt akartam mondani? Nem így értettem. Ha elgondolkodunk azon, hogy a szavainknak milyen felelőssége van, akkor meg fogjuk őket válogatni. Bizony sokan panaszkodnak és panaszkodunk a saját indulatos hozzáállásunkra, saját hirtelen haragra gerjedő temperamentumunkra és azt mondjuk magunkra, hogy nem tudom tartani a számat. De, tudjuk tartani a szánkat! A Jakab 3,3-at újra olvasom.

Jakab 3,3–6.

3. Ímé, a lovaknak szájába zablát vetünk, hogy engedelmeskedjenek nekünk, és az egész testüket irányíthatjuk.

Amennyire kontrollálok a szavaidat, annyira tudod kontrollálni a saját testedet is. Ehelyett mit mondunk sokszor? A helyzet nem változott semmit, nem lesz jobb. Akármit csinálok, nem tudok lefogyni. Mondtad-e már ezt, ha esetleg akartál egy pár kilótól megszabadulni? Meg ez a „megőrülök a gyerektől, meg a férjemtől” kifejezés lehet, hogy néhányatoknak a száját elhagyta már. Nem is tudom, hogy vannak-e szintek, de szörnyű hallani, amikor az emberek úgy beszélnek magukról, hogy ó, de buta vagyok, semmit nem tudok megjegyezni! Nem feltétlenül gondolják ezt az emberek a szó szoros értelmében komolyan, de akkor sem kellene így beszélni. Hogy vagy képes, hogy van bátorságod butának nevezni Isten gyermekét? Még akkor is, ha ezt saját magadra mondod. Isten szeme fénye vagy, gyönyörűsége, még azzal a meg nem újított gondolkodásmóddal is. A másik is ilyen. Úgyhogy ezzel összhangban kellene beszélnünk.

A sátán persze azt akarja, hogy túlzásokba essünk és felfújjunk dolgokat és ilyen nem gondoljuk komolyan kijelentéseket tegyünk. Csak az a baj ezzel, hogy így ajtót nyitunk neki és így tud az életünkbe bejönni a nyomorúság. Amikor így beszélünk magunkról, ez az énképünk. Tőlem nem hallottad az elmúlt harminc évben, hogy ó, de buta vagyok. Nem azért, mert én olyan hú, de szuper vagyok a szavaimban, hanem mert megtanultam nagyon korán, hogy magamról nem jelentek ki ilyeneket, amik nem igazak. Volt már, hogy így viselkedtem, volt már, hogy ennél még súlyosabb jelzővel is lehetett volna illetni engem, de akkor sem nevezem magamat ilyennek, mert nem ez az identitásom, nem ez a kép él bennem. Benned sem ennek kellene élnie, hanem az, hogy te vagy Isten választottja.

4. Vagy nézd a hajókat, noha mily nagyok, és még ha erős szelek hajtják is őket, mindazáltal a kis kormányrúd oda irányítja, ahová a kormányos szándéka akarja.

Van itt egy nagy igazság! Ahhoz, hogy a kormány működjön, a hajónak mozognia kell. A mozdulatlan hajón a kormányt hiába mozgatjuk. El kell indulni! Ez hogyan vonatkozik ránk? Az életünkre nézve ez azt jelenti, hogy hitben ki kell lépnünk, hogy a nyelvünk ereje működhessen. El kell kezdened hitben cselekedni valamit és a szavaiddal azt támogatni. Ha elindulsz, akkor meg tu-

dod változtatni az irányt, ha kell, de hiába mondogatsz szavakat, hiába mondasz Isten Igéjével megegyező dolgokat úgy, hogy benn állsz a kikötőben. Forगतod csak a kormánykereket, de nem haladsz sehova, mert ki kell lépni hitben. Nem csak mondogatni a szavakat üresen. Mert jó dolog a kikötőben lenni, mert ott a bazár, meg ott a sok ember, de egy hajó nem arra lett teremtve, hogy a kikötőben rostokoljon, hanem hogy a nyílt vízen ússzon. Ahhoz viszont el kell kezdenie kilépni a biztonságos környezetből. El kell kezdeni hitben járni. Nagyon sokszor a szavak is ezt a hitet tudják megerősíteni. El kell kezdeni valamit csinálni.

5. Így a nyelv is kicsiny tag, de nagy dolgokkal dicsekszik. Ímé, csekély tűz mily nagy erdőt felgyújt!

6. A nyelv is tűz, a gonoszságnak összessége. Olyan a nyelv a mi tagjaink között, hogy megszeplősíti az egész testet, és lángba borítja életünk folyását, miközben maga is lángba borul a gyeheenna tüztől.

Egy kis gyufa képes egy több hektáros erdőt felgyújtani. Ezek a versek itt a pusztulásról szólnak, hogy a szavak, mondatok és kifejezések képesek romba dönteni családokat, egzisztenciákat, gyülekezeteket, életeteket. Természetes szinten a szavaink a bukott természetünk miatt tele vannak gonossággal, és problémákat okoznak. Sokszor a betegséget szóljuk, de az a jó, hogy megvan ennek a pozitív oldala is. Csak ezt meg kell tanulni. A pozitív oldalon megfékezhetjük a tüzet. A pozitív oldalon ott van, hogy a mi szavaink lehetnek a víz a tűzre, ami eloltja azt. Olvastam a 2. verset, hogy aki beszédében nem vétkezik tökéletes ember az. Képes arra, hogy megfékezze a testét.

Példabeszédek 18,21. Egyszerű fordítás

21. Élet és halál a nyelv hatalmától függ, s ahogy bánsz vele úgy eszed annak gyümölcsét.

Itt nem csak a halál van benne, hanem az élet is, hála Istennek! Itt is jelen van a választás lehetősége. Jakab feltárja, hogy a lángra lobbanó szavak a pokolból származnak, mondja, hogy miközben maga is lángra borul a gyeheenna tüztől. Ezzel azt mondja, hogy a gonosz szavak, a hitetlen szavak, a kárhóztató szavak a pokol rabságát szabadítják fel, mert onnan származnak.

Jakab 3,7–12.

7. Mert minden fajta vadállat, madár, csúszómászó és tengeri állat megszelídíthető, és meg is szelídíti az ember,

8. De a nyelvet senki sem képes megszelídíteni az emberek közül; fékezhetetlen gonosz az, halálos méreggel teljes.

Nagy igazság ez, hogy isteni befolyás nélkül a nyelvünk olyan, mint a kígyó nyelve. Senki sem tudja a saját erejéből legyőzni a szavait, de a Szent Szellem erejével képesek vagyunk erre. Úgyis mondhatnánk, hogy csak a Szent Szellem erejével vagyunk képesek arra, hogy a szavainkat megváltoztassuk, máshogy nem.

9. Ezzel áldjuk az Istent és Atyát, és ezzel átkozzuk az embereket, akik az Isten hasonlatosságára teremtettek.

10. Ugyanabból a szájból jön ki áldás és átok. Atyámfiak, nem kellene ennek így lennie!

Elég pontosan rámutat ez a szavaink képmutatására, hogy vasárnap itt vagyunk délelőtt és szívünk-ből a szánkkaal dicsérjük Istent. Aztán délután hazamegyünk, és egész héten szidjuk a rendszert, a kormányt, a főnököt, a kollégákat, hogy dolgozni kell. Meg azt, hogy milyen rossz az élet, milyen rossz a világ és, hogy minden rossz. Nem kellene ennek így lennie! Nem kellene ennek így lennie!

11. Vajon a forrás ugyan abból a nyílásból csörgedeztet-e édest és keserűt?

12. Avagy atyámfiak, teremhet-e a fügefafa olajbogyót, vagy a szőlőtő füget? Azonképpen egy forrás sem adhat sós és édes vizet.

Szavaink nagyban jelzik azt, hogy mi van a szívünkben. Akik folyton keserű szavakat szólnak, folyton ez jön ki belőlük, elég egyértelmű az Ige, hogy azoknak a szíve nincs rendben. Akiknek a szíve tiszta, azok nem beszélnek gonosz dolgokat. Mint ahogy a füge nem fog olajbogyót teremni vagy banánt, a szőlő sem fog teremni füget. Ugyanígy a szájból sem jöhet ki ez, vagy az. Ez nem azt jelenti, hogy az igazi keresztények nem mondanak semmi rosszat, mert mindannyian mondunk. Hanem arról van szó, hogy a lelkünkben még mindig valamilyen mértékben a testiség uralkodik. Ez

az, amin dolgozunk egész életünkben, hogy megújítsuk a gondolkodásmódunkat, megújítsuk az elképzeléseinket a fejünkben, a mentális képzelőerőnkkel összhangba kerüljünk az Igével, hogy képesek legyünk arra, hogy azt szóljuk, úgy csináljuk, úgy beszéljünk, hogy Isten is ezt teszi.

Úgyhogy ez az egyszerű „kis” feladat van számunkra elrendelve. Mindenki örül és mindenki boldog, hogy ilyen könnyű és egyszerű dolgokat kell csinálni az életben? Egyébként nem lehetetlen és nem elérhetetlen, de nagy igazság van abban, hogy ha eteted a szívedet a televízióval, a politikával, a világ dolgaival heti hat és fél napban és a szívedet eteted Isten Igéjével heti fél napban, ezt le lehetne bontani napi szinten egy-két órára, akkor egyszerűen nem fog működni. Át kell vennie a hangsúlyt, át kell vennie az időben, minőségben, mennyiségben, a szívedet érő hatásokban a mennyiséget az Ige és a minőséget is, mert nem fog működni. Ha hallasz itt egy tanítást vasárnap, hogy hú, de jó volt, de jó, szuper, hazamegyek, elkezdem mondani ezt, meg azt, meg am azt, mert most itt nagy képek jelentek meg előttem, hogy új fehér Mercédieszem lesz és nagy házam és medencém és hitben megvallom, mert biztos Isten is ezt akarja! Lehetnek ezek, de aztán jön a valóság szembe veled, amikor meglátod a fizetési csekkedet a hónap elején és akkor egyből elmegy a kedved és az önbizalmad.

De ettől függetlenül az Ige igazság. Mondhatod azt, hogy én már mindennap megvallom, hogy meggyógyultam és keresem ezt a képet magamban és meglátom ezt. Aztán amikor reggel úgy ébredsz fel, hogy fáj itt, ott, amott, akkor tedd a szádra a kezed! Tedd a szádra a kezed és beszélj összhangban Isten Igéjével, hogy a hited fel tudjon emelkedni. Sokszor a szavainkkal a hitünket romboljuk le, azt a kicsit is néha, ami van bennünk, pedig egy mustármagnyi elegendő. Bizony! Ámen!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

ELÉRHETŐSÉGEINK

Postacím: 1203 Budapest, Török Flóris u. 70.

Titkárság: +36 (70) 428-4144

E-mail: titkarsag.ksze@gmail.com (Kántor Ibolya)

Honlap: www.ksze.org

Könyvrendelés a titkárság elérhetőségein.

Újság szerkesztőség: oromhirado@gmail.com